

Raspored misnih slavlja i liturgijski kalendar: od 8. do 14. II. 2016.

Pon. 8. II.	Sv. Jeronim Emilijani	
	17,00	+ Živko Kaleb KRVAVAC
Uto. 9. II.	Sv. Skolastika	
	18,00	+Stipe i Blanka Krstičević BAGALOVIĆ
Sri. 10. II.	Čista Srijeda-PEPELNICA	
	17,00	+Marko Bezer BAGALOVIĆ
Čet. 11. II.	Gospa Lurdska	
	8,00	+Martin i Stana Batinović; Mate i Matija Žderić KRVAVAC
Pet, 12. II.	PRVI KORIZMENI PETAK PUT KRIŽA	
	17,00	Put križa-sv. Misa /+Nediljko, Dobrila i Milena Marević/ MOMIĆI
Sub. 13. II.	Kristina, Foska	
	8,00	Ad. Int. KRVAVAC
Ned. 14. II.	PRVA KORIZMENA	
	8,30	Jutarnja sv. Misa /+Nediljka Marević/ MOMIĆI
	10,00	Put križa-Župna Sveta Misa BAGALOVIĆ
	18,00	Večernja sv. Misa /+Tedo Jerković/ KULA NORINSKA

ČISTA SRIJEDA-PEPELNICA

Poruka Pepelnice s kojom počinje preduskrsno pokorničko vrijeme dade se sažeti u jednoj rečenici: **"Obrati se čovječe, dok još imaš vremena!"**

Pepelnica (korizma) **poziva nas:** zgrabite šansu, pomirite se s Bogom i vašem životu dajte novi pravac!

Post: Nametnuti sebi odricanje tjelesnih užitaka i to ne radi vitke linije, nego za Boga: kao znak pokore, dobre volje, u svijesti da Bog vidi to što mi u tajnosti činimo. Manje jesti značilo bi odricanje od mesa, alkohola, slatkisha. Možda i pitanje: Koji odnos prema sebi moram odbaciti, a na koji sam navikao.

Molitva: to je duša vjere. Kod toga želim dati dva poticaja: Molitvi ne pripada samo govorenje, nego i slušanje. Gdje slušamo Boga? Prije svega u riječi Svetoga pisma, ako uvijek iznova koncentrirano čitamo jedan odlomak i o njemu razmišljamo i pitamo se: Koja riječ posebno meni govori?

Zajedničku molitvu, svetu misu ponovno ozbiljno primiti k srcu. To znači, na prvom mjestu posjećivati nedjeljnu misu, a može značiti i svakodnevno biti na misi, na euharistijskom klanjanju, krunici, sudjelovati u pobožnosti križnog puta. Za sve to vrijedi riječ sv. Arškog župnika: *"Privatna molitva: slamka; molitva zajednice: moćni plamen"*.

I konačno: **milostinja:** jednom se odijeliti od novca u korist drugoga. Kao mjerilo za to mogla bi nas podsjetiti Isusova riječ: "Kako dajete, tako će se i vama dati; mjerom kojom mjerite, i vama će se mjeriti".

Korizma: vrijeme, koje traži nešto od nas-ali puno više: velika šansa, šansa za vjerničku i ljudsku obnovu. Mi ne možemo ništa razumnijega i sadržajnijeg učiniti, nego zgrabiti ovu šansu.

PETA NEDJELJA KROZ GODINU

7. II. 2016.

Evangelje Lk 5,1-11

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

U ono vrijeme: Dok se oko Isusa gurao narod da čuje riječ Božju, stajao je pokraj Genezaretskog jezera. Spazi dvije lađe gdje stoje uz obalu; ribari bili izašli iz njih i ispirali mreže. Uđe u jednu od tih lađa; bila je Šimunova pa zamoli Šimuna da malo otisne od kraja. Sjedne te iz lađe poučavaše mnoštvo.

Kada dovrši pouku, reče Šimunu: »Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov.« Odgovori Šimun: »Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže.« Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale. Mahnuše drugovima na drugoj lađi da im dođu pomoći. Oni dođoše i napuniše obje lađe, umalo im ne potonuše. Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: »Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!« Zbog lovine riba što ih uloviše bijaše se zapanjio on i svi koji bijahu s njime, a tako i Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, drugovi Šimunovi. Isus reče Šimunu: »Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!« Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim. Riječ Gospodnja.

U biblijskim čitanjima ove nedjelje slušamo o pozivu. Bog za svoje djelo spasenja treba i traži suradnike. U pozivu Izaiji, Pavlu i Petru ogleda se narav svakog odnosa čovjeka i Boga.

Poziv se rađa u susretu s Bogom, odnosno s Isusom Kristom. Taj je susret stvaran, živ, čudotvoran... Događa na Božju inicijativu. Bog sam prilazi čovjeku i daje mu do znanja da na nj računa. Pri tome mu pokazuje svoju snagu i podršku na koju se pozvani treba oslanjati. U takvom susretu s Bogom čovjek se naprosto zatekne uronjen u stvarnost koja ga beskrajno nadilazi. Doživljava kako Bog snažno zahvaća najprije u njegov život. Taj zahvat je toliko upečatljiv da ovaj više ne može biti ono što je dotad bio. Život mu dobiva novu dimenziju, dotad sasvim nepoznatu, nemoguć.

U susretu s Bogom čovjek nužno osjeća grijehnost i nedostojnost. Ukoliko takav osjećaj nedostaje, upitno je koliko je to susret s pravim Bogom ili se radi o nekakvom našem izmišljenom "bogu". U odrazu Božje svetosti tako bolno shvaćamo kako smo mali i jadni. Nije čudo da mnogi ljudi bježe od Boga. Bježe jer se nisu kadri suočiti sami sa sobom, sa svojom ljudskošću. Bijeg od Boga uvijek je bijeg u iluziju o samome sebi. A iluzija ne trpi stvarnost.

Izaija susret s Bogom doživljava u Hramu u mističnom viđenju. Dok promatra Božju slavu, sa zaprepaštenjem shvaća kako je čovjek nečistih usana i u narodu nečistih usana prebiva. Pavao se Korinćanima predstavlja kao zadnji od apostola i potpuno nedostojan apostolske službe. Petar, prestravljen prizorom čudesnog ribolova, moli Isusa: „Idi od mene! Grješan sam čovjek, Gospodine!“

Međutim, suočenje s vlastitom grješnošću ne mora biti pogubno i frustrirajuće. Naprotiv, ima to svoju dobru stranu. Kada nam je pred očima naša grješnost, onda lakše uvidamo kako sami ne možemo postići svetost i kako nas Bog jedini može posvetiti. Izaiji u viđenju seraf žeravicom čisti usne. Pavao naglašava da je Božjom milošću postao dostojan apostolske službe. Petra Isus hrabri: „Ne boj se! Od sada ćeš loviti ljude!“

Bog, koji nipošto ne zanemaruje čovjekovu grješnost, tom i takvom grješnom čovjeku sada daje do znanja da snaga naviještanja nije u ljudskoj pameti i mišici (one se naravno ne isključuju), nego u oslonjenosti na Boga. Možemo reći da je poziv Božji stvaralački zahvat koji najprije korjenito mijenja pozvanog, čisti ga od grijeha i čini novom osobom. A on zatim, potpuno oslonjen na Boga, s tom istom Božjom stvaralačkom snagom, djeluje u Božje ime kao svjedok i navještitelj.

Izaija je tako postao silan prorok s vrlo upečatljivim proročanstvima o budućem

Božjem Pomazaniku. Petar je od priprostog ribara postao prvak apostolski, stijena na kojoj Isus gradi Crkvu. Pavao je od strastvenog progonitelja Crkve postao najgorljiviji apostol i misionar. Poziv je stvaralački Božji zahvat koji na različite načine zahvaća u živote vjernika i otvara ih bezgraničnom Božanskom životu. U najširem smislu Bog ga upućuje svakome od nas. Život vjere sržno je poziv na život s Bogom. Na nj se svatko mora sam odazvati te trajno odazivati. Ima, na žalost, dosta onih koji se ne odazivaju Bogu. I o takvima Biblija govori. Njihov život ostaje zatvoren za Božju bezgraničnost, tužan, osakaćen, sveden na frustrirajuće pokušaje da se bilo kako pobjegne od vlastite grješnosti i nedostojnosti.

Vjera je poziv koji Bog upućuje svakome od nas da živimo s njime, po njemu i u njemu. Vjernički živjeti znači trajno se odazivati

Šapnuo mi anđeo

Dobri papa, kako ga je narod prozvao, Ivan XXIII bio je poznat po svojoj duhovitosti, spontanosti i mudrosti. Jednog dana u audijenciju mu je došao novoimenovani biskup. U kratkom razgovoru biskup se potužio papi da mu nova služba ne da spavati.

“Otkad ste me imenovali za biskupa ja jednostavno ne mogu ni oka sklopiti”.

govorio je, "samo mi se, po svu noć, vzmaju po glavi razne brige."

"O", uzdahne papa Ivan Dobri sažalnim glasom i pogleda biskupa s puno razumijevanja, "prvih tjedana, nakon što sam postao papa, i meni se događalo jednako tako. Ali, onda sam jednom vidio svojeg anđela čuvara koji mi je šapnuo:

'Ivane, ne smatraj se toliko važnim...!' I otada opet spavam."

Biti čovjek

Često se zateknemo u mislima koje započinju: 'Vidjet ćete vi kad ja odem; kad dam otkaz; ostavim vas; umrem...' Ali se, u stvari, kad odeš, ne dogodi ništa: ne propadne redovnička ustanova, ne bankrotira firma, ne nestane svijeta, ne prestanu šale i veselje. Redovito se čak nitko osobito ne uznemiri. Zaista, pretjeran osjećaj vlastite važnosti može zagorčiti život — i tvoj i drugih. Reći ćete: 'Pa zar onda trebam misliti da sam bezvrijedan/na i nevažan/na?' Ne, to ti je ista bolest samo druga strana medalje.

Ako ti se čini da te uzdiže ljudska pohvala ili umanjuje ljudska pokuda, brzo ćeš postati kao igračka na daljinsko upravljanje. Dok ti ljudi budu odobrali, pljeskali i zahvaljivali biti ćeš veseo/la i ushićen/a, a kad te budu kudio i kad budu nezahvalni, biti ćeš utučen/a i razočaran/a. Tko onda, na taj način, kontrolira tvoj unutarnji život, a s njime i vanjski: ti, ili ljudi oko tebe? Nasuprot tome, što više spoznaješ da si vrijedan/na u sebi samom, prije svake pohvale ili pokude ljudske, to sve manje patiš od 'više vrijednosti' ili 'manje vrijednosti' pa tvoj život postaje radosniji i ispunjeniji.

Kršćanski život

Svaki čovjek je Božje stvorenje. Kakav god čovjek bio, neizmjerljivo je važan jer ga Bog bezuvjetno ljubi i održava u

postojanju. Tvoja važnost, dakle, dolazi iz same te činjenice što postojiš, što si stvoren/a, a tvoja vrijednost ili nevrjednost ovisi o tome koliko je tvoj život bliz i usklađen s Bogom. Dakle, ama baš ništa ne zavisi o tome kako na tebe ljudi gledaju jer to ne može, ni za dlaku, umanjiti, a niti povećati, tvoju vrijednost.

Postoji čak i mnogo kršćana koji su uvjereni da poniznost ima veze s osjećajem manje vrijednosti. Poniznost je posljedica osjećanja duboke ovisnosti o Bogu, a osjećaj manje vrijednosti je posljedica duboke ovisnosti o ljudskoj pohvali i pokudi te je svojevrсна suprotnost poniznosti.

Kako se vježbati u ovome?

Svaku večer promatraj svoj dan i sebe u njemu kao da gledaš film. Gledaj kako se ponašaš i kako se ljudi ponašaju oko tebe. Pokušaj pronaći što te je motiviralo da radiš puno, ili što te je demotiviralo da ti se ništa ne da raditi. Od koga si očekivala/o pohvalu i priznanje? Ponađi u svom danu kada si se osjećala/oogorčeno zbog nezahvalnosti bližnjih. Nakon toga si posvijesti da je jedino mjerilo tvojih djela Bog. Bog te ispunja svojom ljubavlju za sve dobro što si učinio/la. Ne treba ti ljudsko priznanje.

Ako ovako budeš ustrajno činio/la, Božja ljubav postati će vremenom jedino mjerilo tvoga življenja. Primjetiti ćeš da će tvoj rad, tvoj hod i tvoje reakcije postati umjerenije i postojanije. Nećeš više upadati u stanja mahnitog rada i žurbe pa odmah zatim u potpunu pasivnost i dosadu. Ova dva stanja, ako ti se događaju, ukazuju upravo na tu ovisnost o ljudskim pohvalama i pokudama. Zar to ne prepoznamo u ovim prorokovim riječima: Ovako govori Jahve: **"Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka, i slabo tijelo smatra svojom mišicom, i čije se srce od Jahve odvraća.** (Jr)

Petar Nodilo SJ